

Οινές πόλεις για τη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης που σχεδίασε πριν από λίγα χρόνια η **Κατερίνα Τσιγαρίδα**, καθώς και η ανάπλαση της πλατείας του Λευκού Πύργου και του περιβάλλοντος χώρου του Βασιλικού Θεάτρου έχουν γίνει σύμβολα μιας αναγνωρίσιμης και σύγχρονης εικόνας της Θεσσαλονίκης.

Η δουλειά της αρχιτεκτονίας, η οποία τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιείται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, όπου σχεδιάζει κατοικίες και γραφεία, ιστορικά παραδοσιακά κτίρια, κάνει μελέτες για την ανάπλαση ιστορικών πλατειών αλλά και αστικών περιοχών, ενώ παράλληλα αποσπεί διακρίσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, περιλαμβάνεται σε ένα προσεγμένο λεύκωμα που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Libro».

Με σπουδές στη Σχολή Αρχιτεκτόνων του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και στη συνέχεια στο Λονδίνο (Architectural Association), όπου συνεργάστηκε με τον **Ηλία Ζέγγελη** και τον **Ρεμ Κούλχας**, η Κ. Τσιγαρίδα ανέπτυξε από νωρίς ένα ιδιαίτερο ύφος που «εξερευνά τη διττή σχέση μεταξύ μιας σύνθεσης συχνά μινιμαλιστικής και μιας εμφανούς σύγχρονης μνημειοκράτηας», όπως επισημαίνει ο **Τζέζεπ Αθεμπίγιο** σε ένα από τα κείμενα της έκδοσης.

Η Κ. Τσιγαρίδα δημιουργεί με γνώμονα την απλότητα και την ισορροπία. «Κατέχει μια ασυνήθιστη αντίληψη των αισθησιακών ιδιοτήτων των υλικών και του τρόπου με τον οποίο ανταποκρίνονται μεταξύ τους αλλά και σε σχέση με τα φυσικά υλικά στην τοποθεσία για την οποία προορίζονται», σημειώνει ο Ηλίας Ζέγγελης. «Η πέτρα, το ξύλο, ο χάλυβας, ο χαλκός, το γυαλί, το νερό, οι λιθόπλακες, το γρασίδι, η γη και η πάντα παρούσα μεσογειακή λάμψη αναμειγνύονται στη δουλειά της σε μοναδικές ισορροπημένες συνθέσεις».

Αρκεί να δει κανείς την ήπια, διακριτική παρέμβαση στο βραχύωδες τοπίο του Πηλίου: ένα απλό πέτρινο κατάλυμα διακοπών που εναρμονίζεται απόλυτα με το περιβάλλον (1988). Τη δωρική καθαρότητα στη μονοκατοικία που έκανε στο Πανόραμα Θεσσαλονίκης (1988). Το μικρό συγκρότημα κατοικιών στην Ανδρo, που χαρακτηρίζεται από αυστηρή γεωμετρία και σχεδιαστική κειθαρχία, καθώς αναπτύσσεται γραμμικά στο μήκος της πλαγιάς που βλέπει παυραμακά στο λιμάνι του Γαυρίου (2001).

Παράδοση και σύγχρονη τεχνολογία

Εντυπωσιακές είναι και οι μελέτες της που υποβλήθηκαν σε διεθνείς διαγωνισμούς: η βραβευμένη το 2006 μελέτη για συγκρότημα κατοικιών στο Μεταξουργείο που εξωτερικά έχει τα χαρακτηριστικά ενός χωματιστού, μονολιθικού όγκου, ενώ η εσωτερική αυλή ανατρέπει στην τυπολογία του αθηναϊκού σπιτιού του 19ου αιώνα.

Η παράδοση και η σύγχρονη τεχνολογία διασταυρώθηκαν στη μελέτη για το συγκρότημα κατοικιών -μια μέγα-κατασκευή με δύο πύργους, στη Μόσχα (2003). Για το νέο μουσείο Mas της Αμβέρσας η αρχιτεκτόνισσα φαντάστηκε μια «κιβωτό», ένα κούτι πολιτισμού που επιπέλει πάνω από την πόλη (1999). Και για το Μεγάλο Αιγυπτιακό Μουσείο του Καΐρου (2002) έδωσε ένα δυναμικό σχήμα κρημμένο στη γη, μισό βυθισμένο και μισό λουσμένο στο φως.

Ενδιαφέρουσες είναι και οι προτάσεις της για την ανάπλαση της πλατείας Ομοιούς -ο προγενέστερος κυκλικός κόμβος της δεν καταργείται- και της πλατείας Συντάγματος, για την αναδιοργάνωση του οπιστήματος μεταφορών της Βενετίας, την αστική ανάπλαση στο Σαράγεβο, τη δημιουργία ενός νέου αστικού κέντρου για τη Σμύρνη κ.λπ.

Η Κατερίνα Τσιγαρίδα συνεχίζει την πορεία της απελευθερωμένη από τον καταναγκασμό των αναφορών. «Σε μια εποχή όπως η σημερινή, όπου ο κόσμος της διεθνούς αρχιτεκτονικής είναι συνηθισμένος στον ντυπαρισμένο προπαθλητισμό της εκκεντρικής πρωτοτυπίας, η ψύχραμη αυτή στάση αποδεικνύει ότι τα σχεδιαστικά κίνητρα της Τσιγαρίδα έχουν μια πάγια και αιτιολογημένη ανθεκτικότητα», σημειώνει ο **Ανδρέας Γιακουμακάτος**. ▲

Όταν τα υλικά

Της ΠΑΡΗΣ ΣΠΙΝΟΥ (spinou@enet.gr)

ζωντανεύουν

Ένα λεύκωμα με τις καλύτερες δουλειές της βραβευμένης αρχιτεκτόνισσας Κατερίνας Τσιγαρίδα από την Ελλάδα και το εξωτερικό